

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
 JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA
 της 24ης Σεπτεμβρίου 1986 *

*Κύριε πρόεδρε,
 Κύριοι δικαστές,*

1. Ο Marcel Luttgens, προσφεύγων, ανέλαβε υπηρεσία στην Επιτροπή στις 15 Ιουνίου 1964 ως μεταφραστής, την δε 1η Μαρτίου 1983 διορίστηκε ως προϊστάμενος της ειδικευμένης υπηρεσίας IX-D-7 (Μετάφραση: γαλλική γλώσσα).

Στις 14 Δεκεμβρίου 1983 ο προσφεύγων ζήτησε να του χορηγηθεί από την 1η Μαρτίου 1984 μέχρι την 28η Φεβρουαρίου 1985 άδεια για προσωπικούς λόγους, αναφέροντας ότι κατά το χρονικό διάστημα της άδειας επρόκειτο να διαμένει στην ακόλουθη διεύθυνση: Grand-Rue 33, 6780 Messancy, Βέλγιο.

Η άδεια για προσωπικούς λόγους του χορηγήθηκε με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1974.

Στις 12 Μαρτίου 1984 η διοίκηση δημοσίευσε ανακοίνωση κενής θέσεως για τη θέση προϊσταμένου τμήματος με βαθμό LA 3 για το τμήμα IX-D-7. Στις 19 Μαρτίου 1984 ο προσφεύγων υπέβαλε υποψηφιότητα για την εν λόγω θέση, αναφέροντας σε συνοδευτική επιστολή ως τόπο κατοικίας του το Schouweiler, 3, rue du Stade, ενώ παράλληλα ανέφερε ότι θα απουσίαζε από το Λουξεμβούργο κατά το διάστημα από τις 24 Μαρτίου μέχρι την 1η Ιουλίου 1984, χωρίς πάντως να δίδει τη διεύθυνση στην οποία θα βρισκόταν. Με την ίδια επιστολή, ο προσφεύγων ζήτησε την επίτευξη της επανένταξής του, πρότεινε μάλιστα το τέλος του μηνός Αυγούστου « προκειμένου να καταστεί δυνατή η εξέταση της υποψηφιότητάς (του) για την προαναφερθείσα θέση ».

Στην επιστολή αυτή απάντησε στις 23 Μαρτίου 1984 ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως της Επιτροπής, ο οποίος απέ-

στειλε την απάντησή του αυτή στη διεύθυνση που είχε υποδειχθεί· έθετε υπόψη του προσφεύγοντος ότι δεν ήταν δυνατή η καθυστέρηση της δημοσίευσης και της πλήρωσης της θέσης LA 3 του προϊσταμένου του τμήματος της γαλλικής μετάφρασης. Γνωστοποιούσε περαιτέρω στον προσφεύγοντα ότι, σύμφωνα με τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν μπορεί να λάβει υπόψη την υποψηφιότητα υπαλλήλου ο οποίος απουσιάζει με άδεια για προσωπικούς λόγους και ότι υπό τις περιστάσεις αυτές η επανένταξή του στο τέλος Αυγούστου θα ήταν όψιμη. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι δεν έλαβε το έγγραφο αυτό παρά μόλις τον Ιούνιο του 1984, επειδή του είχε αποσταλεί στη διεύθυνση που εμφανίζονταν στην αίτησή του για τη λήψη άδειας για προσωπικούς λόγους.

Μετά την επανένταξή του τον 1η Οκτώβριο 1984, όπως είχε μεν ζητήσει, σε θέση αναθεωρητή όμως, ο προσφεύγων ζήτησε στις 29 Οκτωβρίου 1984 να καταλάβει θέση αντίστοιχη προς εκείνη που κατείχε προηγουμένως. Λόγω της αρνήσεως της διοικήσεως, ο προσφεύγων υπέβαλε στις 6 Δεκεμβρίου 1984 στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διοικητική ένσταση, δυνάμει του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ζητώντας την ακύρωση των βλαπτικών για τον ίδιο αποφάσεων. Η ένσταση αυτή περιήλθε στην Επιτροπή στις 12 Δεκεμβρίου 1984 και πρωτοκολλήθηκε στη γενική γραμματεία στις 4 Ιανουαρίου 1985.

Με έγγραφο της 5ης Ιουνίου 1985, που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 11 Ιουνίου, η Επιτροπή απέρριψε την ένσταση.

Στις 3 Σεπτεμβρίου 1985 η γραμματεία του Δικαστηρίου πρωτοκόλλησε την προσφυγή με

* Μετάφραση από τα πορτογαλικά.

την οποία ο προσφεύγων ζητεί την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής με την οποία η τελευταία αρνήθηκε να εξετάσει την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για τη θέση προϊστάμενου μεταφραστικού τμήματος, την ακύρωση κάθε διαδικασίας σχετικά με τον εν λόγω διαγωνισμό, συμπεριλαμβανομένου και του τυχόν διορισμού άλλου υπαλλήλου, καθώς και την επανάληψη της όλης διαδικασίας. Ο προσφεύγων ζητεί περαιτέρω την ακύρωση της απόφασης περί επανεντάξεώς του ως αναθεωρητή, επειδή θεωρεί ότι πρέπει να επανέλθει τουλάχιστον στη θέση που κατείχε προηγουμένως ως προϊστάμενος ομάδας.

Πάντως, δεδομένου ότι, σε αντίθεση με όσα είχε εκθέσει μέχρι τότε, η Επιτροπή βεβαίωσε με την ανταπάντησή της ότι η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για τη θέση προϊστάμενου τμήματος είχε ληφθεί υπόψη τελικά, ο προσφεύγων παραιτήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση από το αίτημά του περί ακύρωσης της υποτιθέμενης απόφασης της Επιτροπής με την οποία δεν γινόταν δεκτή η υποψηφιότητά του. Δεδομένου μάλιστα ότι το εν λόγω αίτημα στηρίζεται σε μη οριστική πράξη υπαλλήλου (το έγγραφο της 23ης Μαρτίου), θα αποδεικνυόταν ότι κατέστη άνευ αντικειμένου ούτως ή άλλως μετά την αποκάλυψη της Επιτροπής. Επικαλούμενος λόγους ανθρωπισμού, ο προσφεύγων παραιτήθηκε επίσης κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και από το αίτημά του περί ακυρώσεως του διορισμού του Dante Parini στη θέση του προϊστάμενου τμήματος.

Αντί των αιτημάτων που πρόβαλε με την προσφυγή του, ο προσφεύγων ζήτησε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση την καταδίκη της Επιτροπής στην καταβολή μιας ευρωπαϊκής λογιστικής μονάδας ως αποζημιώσεως για το παίσια της, σύμφωνα με το άρθρο 42 του κανονισμού διαδικασίας.

Δεδομένου ότι το Δικαστήριο έθεσε το ζήτημα του παραδεκτού της προβολής αυτού του αιτήματος στο στάδιο αυτό της διαδικασίας, ο προσφεύγων ζήτησε από το Δικαστήριο να επιδικάσει αυτεπαγγέλτως αποζημίωση κατ' αναλογία προς την απόφαση στην υπόθεση

Oberthür. Επικουρικά ο προσφεύγων, στηρίζομενος στην ίδιο λόγο, προτείνει την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα, όπως ακριβώς και στην απόφαση List.

Πάντως, ο προσφεύγων δεν παραιτήθηκε από το δεύτερο αίτημα της προσφυγής του σχετικά με την ακύρωση της αποφάσεως περί επανεντάξεώς του ως αναθεωρητή.

2. Περνών τώρα στην ανάλυση των νομικών ζητημάτων που τίθενται στην παρούσα υπόθεση.

A — Η ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής

Με την ανταπάντησή της, η Επιτροπή θέτει το προκαταρκτικό ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής. Κατά την άποψή της, η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη και επομένως απαράδεκτη: συγκεκριμένα, η ένσταση δεν υποβλήθηκε εντός των προβλεπόμενων από το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως προθεσμιών, αλλά τρεις μήνες και πλέον μετά τη δημοσίευση της ανακοίνωσης κενής θέσης COM/736/84, που συνιστά μέτρο γενικού χαρακτήρα.

Η προβολή της ενστάσεως αυτής κατά του αιτήματος που διατυπώνει ο προσφεύγων αναφορικά με την επανένταξή του είναι προφανώς ανεπίτρεπτη. Ο προσφεύγων έλαβε γνώση της επανένταξής του τον Οκτώβριο του 1984 και υπέβαλε τη διοικητική ένσταση στις 6 Δεκεμβρίου, εντός δηλαδή της προβλεπόμενης από το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως προθεσμίας των τριών μηνών.

Όσον αφορά το αίτημα περί ακυρώσεως του διαγωνισμού και του διορισμού προϊστάμενου τμήματος, εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι δεν συντρέχει λόγος εξετάσεως του ζητήματος του παραδεκτού, δεδομένου ότι ο προσφεύγων παραιτήθηκε από το εν λόγω αίτημα.

Πάντως, βέβαιο είναι ότι κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ο προσφεύγων διατύπωσε νέο αίτημα, το οποίο, αν δεν συνέτρεχαν άλλοι λόγοι απορριψεώς του ευθός εξαρχής, δε θα μπορούσε νομίζω να εξεταστεί παρά μόνο εφόσον το αρχικό αίτημα, όπως διατυπώνεται με την προσφυγή, ήταν παραδεκτό. Θα ήταν λογικό να καταδικαστεί η Επιτροπή στην καταβολή αποζημιώσεως ή/και στα δικαστικά έξοδα εξαιτίας ενδεχομένων της αθέμιτης συμπεριφοράς που επέδειξε σχετικά με τα ίδια περιστατικά στα οποία στηρίζεται κάποιο αίτημα, αν το τελευταίο δεν είναι παραδεκτό:

Προς τούτο είμαι υποχρεωμένος να εξετάσω το ζήτημα του παραδεκτού αυτού του αιτήματος.

Όπως πρόκειται όμως να εξετάσω στη συνέχεια, το παραδεκτό του νέου αιτήματος που διατύπωσε ο προσφεύγων προσκρούει σ' έναν άλλο λόγο, ο οποίος είναι άσχετος προς το παραδεκτό του αρχικού αιτήματος, με συνέπεια να μην συντρέχει πλέον λόγος εξέτασως εν προκειμένω του πρώτου εκείνου ζητήματος.

B — Το αίτημα περί καταβολής αποζημιώσεως

Όπως έχω ήδη αναφέρει, ο προσφεύγων ζήτησε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση να καταδικαστεί η Επιτροπή να του καταβάλει ως αποζημίωση μία ευρωπαϊκή λογιστική μονάδα (ECU) σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας.

Το άρθρο όμως αυτό επιτρέπει περιορισμένα μόνο — και υπό συγκεκριμένες περιστάσεις — την προβολή νέων λόγων. Σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπει στους διαδίκους να προβάλουν εντελώς διαφορετικά αιτήματα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Κατά συνέπεια, το αίτημα περί καταβολής αποζημιώσεως που διατυπώθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση είναι απαράδεκτο.

Νομίζω πάντως ότι το Δικαστήριο έχει τη δυνατότητα να καταδικάσει αυτεπάγγελτα την Επιτροπή στην επανόρθωση της ζημίας που υπέστη ο προσφεύγων, σε περίπτωση κατά την οποία από τη συμπεριφορά της προκύπτει υπηρεσιακό πταίσμα ή σε περίπτωση κατά την οποία αυτό δικαιολογείται από οποιονδήποτε

άλλο λόγο. Πράγματι, οι διατάξεις του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως παρέχουν σχετικά στο Δικαστήριο πλήρη δικαιοδοσία (βλέπε υπόθεση 44/59, Fiddelhar κατά Επιτροπής, Rec. 1960, σ. 1082, και υπόθεση 24/79, Oberthür κατά Επιτροπής, Rec. 1980, σ. 1743).

Από την εξέταση λοιπόν της δικογραφίας, είτε πρόκειται για την αλληλογραφία που η Επιτροπή αντήλλαξε με τον προσφεύγοντα είτε για την έγγραφη διαδικασία που προηγήθηκε της ανταπαντήσεως, διαπιστώνει κανείς ότι η Επιτροπή ισχυριζόταν σταθερά ότι η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για τη θέση προϊσταμένου τμήματος δεν είχε καν εξεταστεί. Μόνο με την ανταπάντησή της και σε αντίθεση προς όσα υποστήριζε μέχρι τότε, η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος είχε εξεταστεί. Το γεγονός αυτό είχε κατ' ανάγκη αντίκτυπο στη στρατηγική του προσφεύγοντος, ο οποίος θα μπορούσε κάλλιστα, όπως ο ίδιος υποστήριξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, να μην ασκήσει την προσφυγή του ή, αν παρ' όλα αυτά το είχε πράξει, θα την στήριζε ασφαλώς σε στοιχεία διαφορετικά από εκείνα που χρησιμοποίησε. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι τρεις πρώτοι λόγοι που επικαλέστηκε ο προσφεύγων δεν θα μπορούσαν ασφαλώς να θεωρηθούν ως βάσιμοι, δεδομένου ότι απέβλεπαν στο να προσβάλουν την υποτιθέμενη άρνηση της Επιτροπής να εξετάσει την υποψηφιότητα του ενδιαφερομένου.

Η Επιτροπή λοιπόν δεν επέδειξε την ενδεχόμενη επιμέλεια προκειμένου να αποφευχθούν παρόμοιες συνέπειες (για τον πρόσθετο μάλιστα λόγο ότι διέθετε εξαρχής τα σχετικά με τη διεξαγωγή του διαγωνισμού έγγραφα), με αποτέλεσμα να έχει παραβεί τους κανόνες της χρηστής διοίκησης κατά τρόπο δυνατό να θέσει υπό αμφισβήτηση το ότι τήρησε αυστηρά την αρχή της καλής πίστης ως προς τη διεξαγωγή της διαδικασίας. Ενεργώντας έτσι, κατέστη υπεύθυνη για το υπηρεσιακό πταίσμα που διέπραξε έναντι ενός των υπαλλήλων της.

Κατόπιν αυτού προτείνω στο Δικαστήριο να καταδικάσει αυτεπάγγελτα την Επιτροπή στην καταβολή αποζημιώσεως, η οποία ενδεχομένως θα μπορούσε να καθοριστεί στο

συμβολικό ποσό της μιας ευρωπαϊκής λογιστικής μονάδας (ECU), για την ηθική βλάβη που υπέστη ο προσφεύγων λόγω της συμπεριφοράς της διοίκησης.

Γ — Η απόφαση περί επανεντάξεως του προσφεύγοντος ως αναθεωρητή

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η επανένταξή του ως αναθεωρητή δεν του προξενεί μόνο ηθική βλάβη, αλλά θίγει και τις επαγγελματικές προοπτικές του, δεδομένου ότι παλαιότερα υπήρξε προϊστάμενος ειδικευμένης υπηρεσίας, συγκεκριμένα δε ότι του στερεί τη δυνατότητα να προαχθεί στη θέση του προϊσταμένου τμήματος. Για το λόγο αυτό, ο προσφεύγων ζητεί την ακύρωση της τοποθέτησής του μετά την επανένταξή του στην υπηρεσία.

Κατά την άποψή μου πάντως το εν λόγω αίτημα δεν μπορεί να ικανοποιηθεί.

Πράγματι, το άρθρο 40, παράγραφος 4, στοιχείο δ), του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως προβλέπει ότι, μετά τη λήξη της άδειας για προσωπικούς λόγους, ο υπάλληλος επανέρχεται υποχρεωτικά σε θέση της κατηγορίας ή του κλάδου του που αντιστοιχεί στο βαθμό του.

Ο προσφεύγων όμως, πριν από τη λήψη της άδειας για προσωπικούς λόγους, είχε το βαθμό LA 4, με τον οποίο και επανεντάχθηκε στην υπηρεσία. Το γεγονός ότι ο βαθμός αυτός αντιστοιχεί σε θέση αναθεωρητή προκύπτει από το παράρτημα I του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και επομένως δεν υπάρχει, ενόψει των καθηκόντων που ασκεί σήμερα ο προσφεύγων, αναντιστοιχία μεταξύ της κατεχόμενης θέσης και του βαθμού του.

Εν πάση περιπτώσει, δεν διέφυγαν της προσοχής μου οι σκέψεις του γενικού εισαγγελέα Mayras σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως σε παρόμοια με την παρούσα υπόθεση, επ' ευκαιρία των προτάσεων του στην υπόθεση Kuhner κατά Επιτροπής (Slg. 1980, σ. 1706 και επόμενες).

Στην υπόθεση αυτή την προσφυγή είχε ασκήσει ένας υπάλληλος της Επιτροπής με βαθμό A 4, ο οποίος ασκούσε καθήκοντα προϊσταμένου ειδικευμένης υπηρεσίας στο τμήμα ΣΤ της Στατιστικής Υπηρεσίας (στατιστικές των εξωτερικών σχέσεων, μεταφορών και υπηρεσιών) και ο οποίος διορίστηκε κατά την αναδιοργάνωση της υπηρεσίας ως κύριος υπάλληλος διοικήσεως επιφορτισμένος με ειδικά καθήκοντα. Οι περιστάσεις υπό τις οποίες μεταβλήθηκε η υπηρεσιακή κατάσταση του υπαλλήλου οδήγησαν το γενικό εισαγγελέα Mayras στο συμπέρασμα ότι, μολονότι η Επιτροπή δεν παραβίασε το γράμμα των άρθρων 5 και 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, παρέβη πάντως την υποχρέωση να συνδράμει (Fürsorgepflicht) υπάλληλό της, εξαναγκάζοντάς τον σε de facto υποβιβασμό.

Στην υπό εξέταση περίπτωση όμως δεν διαθέτουμε στοιχεία ικανά να μας οδηγήσουν στο ίδιο συμπέρασμα.

Πράγματι, η ακριβής φύση των καθηκόντων που ασκούσε ο προσφεύγων πριν από τη λήψη της άδειας για προσωπικούς λόγους δεν διευκρινίστηκε πλήρως ούτε κατά την έγγραφη διαδικασία ούτε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Ο ίδιος ο ενδιαφερόμενος χρησιμοποίησε αδιακρίτως τους όρους « προϊστάμενος ομάδας », « προϊστάμενος τομέα » (προφανώς κάτι ανάλογο με τον « προϊστάμενο ειδικευμένης υπηρεσίας »), τέλος δε « προϊστάμενος υποτμήματος », χωρίς να προβεί σε σαφή διαχωρισμό μεταξύ των όρων που χρησιμοποιούνται στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και την ορολογία που συνάγεται σχετικά από τη διοικητική πρακτική και μόνο.

Φυσικά η υποχρέωση επανεντάξεως του προσφεύγοντος στα καθήκοντα προϊσταμένου ειδικευμένης υπηρεσίας θα σήμαινε για την Επιτροπή ακύρωση της διαδικασίας μετατροπής της υπηρεσίας σε τμήμα (για τη διοίκηση του οποίου δεν διορίστηκε ο προσφεύγων) και θα στερούσε το θεσμικό όργανο από τα μέσα ασκήσεως της εξουσίας που έχει για την οργάνωση και βελτίωση των υπηρε-

σιών του, την οποία έχει αναγνωρίσει το Δικαστήριο με τη νομολογία του (υπόθεσεις 66/75, *Macevicius* κατά Κοινοβουλίου, Slg. 1976, σ. 603, και 61/76, *Geist* κατά Επιτροπής, Slg. 1977, σ. 1434). Χωρίς πάντως να συμβάλει στη διαλεύκανση των πραγμάτων, ο προσφεύγων καταλήγει στο σημείο 5 των αιτημάτων του ζητώντας την επανένταξή του « τουλάχιστον στη θέση που κατείχε προηγουμένως ως προϊστάμενος της γαλλικής ομάδας », αποκαλύπτοντας τελικά με τον τρόπο αυτό ότι αξιώνει την επαναφορά του σε θέση αντίστοιχη προς εκείνη που κατείχε πριν από τη λήψη της άδειας για προσωπικούς λόγους.

Εντούτοις, ούτε κατ' ελάχιστο δεν διευκρινίστηκε η κατάσταση αναφορικά με την οργάνωση του τμήματος της μετάφρασης στο Λουξεμβούργο, ιδίως το σημείο κατά πόσο υφίσταται ή υφίσταντο στο οργανόγραμμα της εν λόγω υπηρεσίας θέσεις προϊσταμένων τμήματος κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, παρόλον ότι ο γενικός διευθυντής προσωπικού αναφέρεται, με το έγγραφο της 4ης Δεκεμβρίου 1984, στην πρόθεση της διοίκησης να αναθέσει στον ενδιαφερόμενο θέση προϊσταμένου ομάδας.

Από το φάκελο της δικογραφίας δεν συνάγονται συνεπώς στοιχεία αρκετά ασφαλή, ώστε να συναχθεί ότι ο ενδιαφερόμενος υπέστη σημαντικό υποβιβασμό ή σοβαρή μείωση των καθηκόντων του μετά την επανένταξή του στην υπηρεσία.

Δεν νομίζω συνεπώς ότι υπάρχουν αρκετά βάσιμοι λόγοι για να συναχθεί ότι τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης αποκλίνουν από το πλαίσιο της εφαρμογής της νομολογίας του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία « ο κανόνας της αντιστοιχίας μεταξύ του βαθμού και της θέσεως, τον οποίο εκφράζει ειδικότερα το άρθρο 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, συνεπάγεται, σε περίπτωση μεταβολής των καθηκόντων ενός υπαλλήλου, όχι τη σύγκριση μεταξύ των νέων και των προγενέστερων καθηκόντων του, αλλά μεταξύ των νέων καθηκόντων του και του βαθμού του στην ιεραρχία » (συνεκδικασθείσες υποθέσεις 33 και 75/79, *Kühner* κατά Επιτροπής, Slg. 1980, σ. 1697, και υπόθεση

66/75, *Macevicius* κατά Κοινοβουλίου, Slg. 1976, σ. 604).

Στην πραγματικότητα, ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί ότι τα παρόντα καθήκοντά του ως αναθεωρητή αντιστοιχούν στο βαθμό LA 4 που έχει.

Δ — Τα δικαστικά έξοδα

Για τους λόγους που έχουν ήδη εξεταστεί αναφορικά με το αίτημα περί επιδικάσεως αποζημιώσεως λόγω της αθέμιτης συμπεριφοράς της Επιτροπής, ο προσφεύγων παραιτήθηκε από τα περισσότερα αιτήματά του, χωρίς να αναπτύξει και τους λόγους που συνδέονταν προς αυτά, διαπιστώνοντας ότι δεν επρόκειτο να γίνουν δεκτά. Όπως αποδείχτηκε, η αντίδραση αυτή οφείλεται στη συμπεριφορά της Επιτροπής, η οποία δεν δέχτηκε ότι προέβη στην εξέταση της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος παρά μόνο με την ανταπάντησή της.

Δεν χωρεί αμφιβολία ότι η απόκρυψη από τον προσφεύγοντα του στοιχείου το οποίο επιβεβαιώθηκε στη συνέχεια με την ανταπάντηση της Επιτροπής συνέτεινε, αν δεν ήταν και καθοριστική, στην άσκηση της προσφυγής και την επίκληση των σχετικών λόγων.

Υπό τις περιστάσεις αυτές, θεωρώ ότι ο προσφεύγων δεν πρέπει να φέρει τα έξοδα τα οποία συνεπάγεται η άσκηση της προσφυγής του, έστω και αν ηττηθεί.

Φρονώ συνεπώς ότι επιβάλλεται η κατ' αναλογία εφαρμογή της απόφασης του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1983 (στην υπόθεση 263/81, *List* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 103, 118) περί εφαρμογής του άρθρου 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού διαδικασίας, σύμφωνα με το οποίο το Δικαστήριο μπορεί να καταδικάσει ακόμα και το νικήσαντα διάδικο στην καταβολή προς τον αντίδικο των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε, αν κρίνει ότι προκλήθηκαν χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως.

Προτείνω λοιπόν, με βάση τις παραπάνω σκέψεις, στο Δικαστήριο

- να καταδικάσει την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα ως αποζημίωση το συμβολικό ποσό της μιας ευρωπαϊκής λογιστικής μονάδας (ECU) σε αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη λόγω της συμπεριφοράς της Επιτροπής,
- να απορρίψει την προσφυγή ως προς το μέρος που αφορά την επανένταξη του προσφεύγοντος,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.